

У Новоме Саду 10. новембѣа 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 е. — годишња 2 е. — на 3 месеца 1 е. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Велика скупштина.

Велика скупштина ево ј' обећана
И то обећање нема других мана
Само што је никло из намере худе
Да скандалу вељем забашурка буде.

Велика скупштина ево ј' обећана;
Око ње се врзу мисли нових дана,
А врхунац гњева мало се прићута,
— Е па куд ћеш лепше! цел је постигнута.

Оће л' сада бити што од обећања?
О томе се мисли, о томе се сања,
И ако је буде, оће л' бити така
Да у њојзи седе јунак до јунака.

Ал ја боме сумњам као човек грешан,
Па ко човек грешан можда сам и смешан
Сумњам и о Милану и о каплар-чичи,
Да би смели пред таку скупштину изићи.

Р.

„Ја се срдим на тебе.“

II. марама.

Кр. Милан. Узме мараму (ону којом је негда пред олтаром био везат за краљицу Наталију) и баца је на бечког Ронахера: „Ја се срдим на тебе!“ — За што? — „Јер не ћеш да отвориш и у Београду филијал свога завода за филијусе мога развода.“

Ронахер баца мараму на пок. Ђ. Рајковића (јер обим ове игре захвата не само све живе, велике и мале, него и све покојнике). „Ја се срдим на тебе!“ — За што? „Што си писао „Мед и Јед,“ што ниси писао „Мед и Мед“, да људи лакше наиђу на лепак.“

† Ђ. Рајковић. Баца мараму на др. Ст. Павловића. „Ја се срдим на тебе!“ — За што? „Што износиш свету, као да сам и ја био присталица твојих начела.“

Др. Ст. Павловић. Узме мараму, обреше зној са чела и баца је на портира у Абацији. „Ја се срдим на тебе!“ — За што? — „Јер још можеш од кр. Милана добити већи орден, него што га имам ја.“

Портир из Абације. Баца мараму на барона Николића, ал не погоди њега, већ до њега Стеву В. Поповића. „Ја се срдим на тебе!“ — За што? — „Што си у свакој чорби мирођија.“

Ст. В Поповић. Баца мараму на Долгу. „Ја се срдим на тебе!“ — За што! — „Јер по теби свет суди све школске саветнике.“

Долга. Баца мараму натраг на Стеву В. Поповића, — ал се загрдне, па не мога да се сети зашто се срди на њега. За то мораде дати фоту, чега ради ће, при крају игре бити казњен.

(Слеђује марама III.)

Нацрт устава за Србију.

(Онакав, каквог би краљ Милан погврдио.)

Пошто је цељ устава, да устави слободу народа, то се установљава:

§. 1. Краљевина Србија зваће се од сад Милановац.

§. 2. Укида се на вечита времена §. 19. грађанског законика, који наређује, да ће се у Србији у грађанским стварима судити сваком једнако, па и владару.

§. 3. Краљ ће с пролећа становати у Тоблаху, у лето по разним мађарским спахилудима, с јесени у Глајхенбергу, у зиму ће чешће посећавати Беч и Пе-

шту. Но нема нико права критиковати, ако краљ дође по кад кад и у Србију.

§. 4. Владари Србије не смеју се женити са Славенкама, нит са православнима.

§. 5. За случај развода брака између краља и краљице, разрешаваће тај брак звонар саборне цркве београдске.

§. 6. Но да тај развод брака добије законску силу, мора бити штампан међу огласима „Видела“.

§. 7. За све краљевиће, чим наврше 12. годину, одређује се -извесна сума, која ће се употребити на то, да их њихов отац, краљ, води у Беч, код Ронахера, и по другим „интересантним забавиштима.“

§. 8. Гледе наслеђства престола, деца из другог краљевског брака, вући ће коцку са децом из првог брака. Деца из трећег краљевског брака имају првенство на престо.

§. 9. Кад краљ љуто ожалости народ, мора народу што крупно обећати, и онда му је народ дужан приредити свечану бакљаду.

§. 10. У Србији и од сад, као и до сад, у интересу земље, не смеју бити паше, а од јако ни Пашићи.

§. 11. Србија као Хришћанска држава, из љубави према Христу, мора веома поштовати и Христића.

§. 12. У интересу напретка, осигурава се влада напредњацима.

§. 13. Законодавна власт, биће подељена у три дома. Први је дом скупштина, други је дом сенат, а трећи и најглавнији дом је—краљевски двор.

Овај устав ступа у живот што пре, док се још народ не опамети. †

ПОДЛИСТАК.

Стогодишња парница.

То вам је била ванредна парница. Ту је било две стотине двадесет и осам тужилаца и један којег тужују. Ти силни тужиоци вукли су се клипка са циглим једним човеком, ал не могоше да га надвуку, јер он беше велики, моћан господин: то беше гроф Коротноки. А тужиоци беху слабо опасани, они беху ближи или даљи чланови породице, која се звала Бурецки де Буркошфалва.

Ако ћемо на што, сума око које се водила парница није била незнатна, — од прилике две стотине хиљада форината са акциденцијама. Али за бога шта је то, кад се подели на 228 делова, а ти поједини делови кад се разделе на више наследника.

Породица Бурецки већ одавна тера тај процес; увек је бирао један иншпектор из њихове средине, који је од чланова породице утеривао прилоге, да се подмире трошкови око парнице и да се плаћа адвокат.

Парница Бурецкове породице одуготезала се преко сто година дана, и на последак дође у подсмеј, у потпрд и та парница и та породица. Број тужилаца бивао је све већи, па ипак све је теже било иншпектору, купити при-

Из писама једног расејаног.

II.

Кад сам синоћ устао из кревета и обукао се, одем у ковачницу да фруштукујем. Испред фуруне узем с гомиле „Наше доба“ и прочитавши у календару да ће од сада двапут на недељу бити блата и лапавице изиђем на улицу и упутим се жељезничкој станици па отпутујем у Дуна-Сердахел, где су свесни бирачи прострли своје поштење на уже да се суши, ма да га нису пре тога ни опрали, ал' за то је мађарски сабор ипак верифицирао Сару Бернхардову и тако ће посланик Краус играти „даму са камелијама“ и „фру-фру“ на опште задовољство свију Енглеза, који су донели закон, да онај кандидат посланички, који буде бираче новцем митио, губи право кандидатуре на четрнајет година; но у Тувису и Триполису свашта је могуће, па тако можемо очекивати да ће се Ормошево писмо штампати у „Српском Дневнику“ и да ће се египетске мумије трести од смеа, кад стану православне консисторије купити прегплату на Ормошевог љубимца и Фегеров касапски „лајбжурнал“, који је још у уљманској крви умочен. Из Карловаца чујем да је Герман поднео Емилијану Радићу оставку но овај неће да је уважи, него захтева да се Герман покори — (све сами покори!) — и да га моли за опроштење, што је некадањи синодски операт обрао бостан и отишао под купус. За тим сам сео на „луфт-балон“ и упутио се да на њему прођем кроз средину земље, што ми је и испало за руком и за ногом, и кад сам пробио на ону страну земље, дакле на противну, нашао сам онде код наших антипода некога краља, који би по примеру кнеза Милоша хтео да иде у Бесарабију, да се мало одмори од труднога посла за свој народ у Хини и Паризу. Овде у

логе на подмиру трошкова. Људима је већ додијало сто година трошити, а ништа не добијати.

Породица Бурецкова врло је плодне природе, те после 30—40 година — а толико ће још зацело трајати та парница — може их бити на броју читава иљада; — па шта ће онда бити? Онда и ако се парница добије, доћи ће на сваког тужитеља неких десет форината.

Еле тако је траљаво ствар стајала кад се нађе један магнат, који је био тако исто моћан као и гроф Коротноки, а уз то, био је и страстан процежђија.

Он се звао барон Балаши. Био је онизак али здепаст и према кратком телу имао је врло велику главу. На његовом лицу јако су (и њему и другима, упадале у очи густе црне обрве, а косу је чешљао да су му на челу била заковрчена као два рога, с којим је роговима претио свакоме да ће га убости.

И убо је многе. Као што рекосмо, био је страстан процежђија. Тај луксус могао је терати, јер је био ванредно богат човек. То је њему било као другима, који се радо играју тарока. Кад добије, то га пријатно узруја, а кад изгуби, то га не боли. Он се тарокирао са парницама.

Једаред седе он са својим адвокатом да преброје колико су већ процеса терали; бројаше, бројаше, и набројаше управо деведесетидев. — Ни мање ни више.

Хотентотији, где се сада бавим, забрањено је бити директором сегединске опште штедионице, или другим речима забрањено је красти; изузимајући красти пољупце, но колико крађа по шпаркасама спада више у појезију, толико напротив крађа пољубаца, особито у помрчини, спада у минералологију. Герман се озбиљно баш срди на Радића и сад се тако разљутио на њега, да је скоро свима благодјејанцима одузео благодјејаније, изузимајући Стеву Павловића, он ће још који дан уживати га, а дотле ће му Герман и даље обећавати златна брда, а себи ће међутим задржати Бело Брдо, Борово и Даљ. Међутим има још неко брдо у Карловцима и на њему је јако цветао чкаљ. Дакле у Беодри се појавила Естира Шољмошијева и завела је у синагогу неке шакере, који су хтели на неком дечку Омеру да изврше неку омераацију. Но ја ово не верујем, где би „Пестер Лојдови“ људи тако штогод могли предузети, кад то не доноси ни 100% интереса! У Београду се покреће нов лист, који у свом првом позиву на претплату вели, да не може излазити, јер због нехата српске публике не подноси тамошњу климу. Сад сам постао редовним сарадником код два новосадска листа: „Наше народ“ и „Турско доба“ и већ сам доказао, да су сви професори логике умоболни и да би их дакле требало послати у завод за малу децу, коју васпитавају калуђерице на острву Борнеу и Суматри.

Препоручујући Вас мојој наклоности, остајете мој
Расејановић.

Потуцања.

Прво по тунета.

I.

Старији су паметнији.

А млађи су ватренији.

„Е, до сто врага! требало би још један процес да поведемо, па да буде пуна стотина.“ — Тако рече гроф Балаши.

Дуго је мислио и премишљао, али узалуд, не мога наћи за стотинити процес ни разлога, ни противника. Не мога се сетити да му је ко дужан, или да му је ко што закинуо, или да га је увредио. И племенити барон поче сад распитивати, да ли ко има какву парницу на продају, — он би је радо купио.

Неко га потсети на парницу породице Бурецкове.

„Ха! парница Бурецова. Ја ћу је тако купити. То је парница. Траје ево већ преко сто година. Таке парнице нема у целој мојој збирци. То је прави раритет. Ја сам већ давно помишљао на то. Јест, купићу је, — само ако је усхтеду продати.“

И он се својски заузео за ту ствар, као што се обично заузимају скупљачи реткости, кад се боје да им каква лепа прилика не умагне.

Телеграфисао је инспектору Бурецкове породице да је он вољан процес њихов купити, само ако им је на продају.

Инспектор, племенити господин Данило от Буреци, поштовања достојан старкеља са дугом седом брадом, седе одмах да му одговори; написа писмо, (све округла па

Где с' то двоје споји,
Ту велико броји, —

Тог се душман и најачи
Бар помалко боји.

II.

Живу се вуку не мери реп, —
Бар док му моћ не јења.
Ал за то и он мора
Да каткад длаку мења.

III.

Златан кључ отвара
И гв зелена врата
Али сужник ретко кад
Има тог алата.

IV.

Политику многу
Ветар би одув'о —
Кад је не би ленгер лажи
На пучини чув'о.

V.

Безобразлук његов
Заштита ј' голема.
Јер где да га ћушиш
Кад образа нема.

VI.

Чудан је човек лаком:
Привућ' га можеш длаком;
Ал отерат' се не да
Ни батином ни шаком.

Деда Љ.

коврчаста слова), а у писму јавља, да није противан предлогу бароновом. Парница је на продају, и даћеду је врло јефтино.

Барон, чим му је стигло писмо, тако телеграфом запита:

„Па шта иштете?“

И одговор је стигао још тога истога дана касно у вече и гласио је овако:

„Иштемо један царски дукат за сваку фунту парничких акта.“

Барон без много речи пристане на то и после неколико недеља преузме парницу. Акта се премере; — вагнула су управо 8 дената и 22 фунте.

Инспектор је хтео да се узму у рачун и ових 22 пуновођија, што је добио од чланова породице. И то припада међу парничних акта, а то би тегнуло најмање осам фуната. Ал на то потраживање барон се љуто наљути; те не хоте признати и пусти да га инспектор због отих осам ц. дуката тужи. Барон се у себи слатко смејао, јер сад је једним купом стекао два процеса. Даклем он је већ у пробиту.

(Свршиће се.)

У Ш Т И П Ц И.

У Србији хоће да уведу два дома. Само ште-
та, што та „два дома“ мање осигуравају грађанинов
дом, него „један дом.“

* * *

У Србији бирају капетани поверенике ноћу. И
ако тако устраје, боље је онда да ни скупштина не
угледа бела дана.

* * *

Шаљемо бегу Капетановићу ову нову народну
пословицу: „Испуњава се, као тврдо задана реч кра-
ља Милана.“

* * *

Жандари бију на биралишту народ у Србији. —
А да није народ то заслужио?

* * *

У ствари Германове оставке толико је сигур-
но, да је он оставио, и то оставио на страну, на-
род и цркву.

* * *

Германова оставка сигурна је и у томе, што ће
оставити за собом клетву народа.

* * *

Дакле је избор Крауса потврђен. Да смо Немци
ми би рекли: То није више Краус — него Graus.

* * *

Немац би можда рекао и то: Сад је са устав-
ношћу — aus; а ми Срби доста је кад кажемо и — ау!

* * *

У осталом можда је одбор, који је потврдио
Крауса, овако филозофирао: „Краусови бирачи имали
су од свог посланика бар неке хасне, јер им је да-
вао новаца, а има и таквих посланика, од којих њи-
хови бирачи немају баш никакве хасне.“

+

Муж, који ведри и облачи.

У брачном животу
Потешко је наћи,
Така мужа, који
Ведри и облачи.

А таки је Тоша,
Па за то га штужем,
За то га и вама
Ево приказујем.

Кад му жена ђудљива
У маглу заједри,
Он ту њену зловољу
Својом шалом ведри.

А кад добру „штумадлу“
Не можеду наћи,
Тад, богами, деси се
Да је и облачи.

За то Тошу издижем
Ја на углед свачи; —
Ви се смејте, — али он
Ведри и облачи.

Мудрост са катедре.

Басци, то је народ, који се простире од Пир-
нејских планина све до половине деветнаестог столећа.

*

Лудост на овоме свету има замашну улогу, као
што сам вам више пута практично доказао.

*

И онда је Ханибал са својом војском начинио
полукруг, којим је Рим опколио.

*

Тачка се ставља онде, где незналице међу запету.

*

Има звезда, које су од нас тако далеко, да им
ни имена не знамо.

*

Ко није учио географију, тај ће остати до века
хисторичан игноранат.

*

Што се тиче спаљивања мртваца, о томе има
разних мишљења. Ал ја би рекао да ми то оставимо
њима, — па како ко хоће.

*

Овај предмет можда вам нисам добро разјаснио.
Али о томе ћете се уверети, кад код куће моју књи-
гу на теване проучите.

*

Господо моја! Кад би нас запитали: Ко је био
већи, или Александар велики или Наполеон први, —
ми би безусловно морали казати: Тако је.

*

Сад се зна, да је Статије ретко долазио у двор,
па и онда не увек.

*

Прву ноћ после атентата провела је краљица у
очајању. А другу ноћ у Нирнбергу.

*

Лелије дошао је у Спарту, где је познао Еу-
рипида, који се у то време бавио у Македонији.

*

Вода упија у себе шкодљиве састојке дима.
Кад не би било река, много би нам више шкодио
дим, који излази из паробродских оцака.

*

Нема сумње да је Цицерон био највећи говор-
ник старог доба, — али Демостен био је још већи.

Који је ово §...?

Читам, да је у француској земљи
одпочео неки процес сада,
што га води један женик нови,
и његова супружница млада.

Он је беше заволео јако,
макар да је била по све нема,
(Љубав знате, да је врло чудна,
код ње мане на љубавци нема).

Прође сватба! Младенци су сами,
Он је љуби, ... ова, шта ће, ћути.
У заносу младожења јадав.
„Иберашунг“ големи не слути. ...

Али „факт“ је: супруга му млада.
У једаред прерадосно цикну,
па му пуна среће и весеља,
грлећи га и љубећи, викну.

„Хвала Богу! Одреси се језик,
што ми до сад к’о завезан стаја,
Ох, сада ћу говорити моћи,
мом говору нек не буде краја“!

.....

А супруг јој? .. Од весеља грдна,
и радосног овог изненада;
шта учини, када зачу речи,
што довикну супруга му млада?

Брже боље ево јури суду,
да потражи олма развенчање;
Он се, вели, везао за „нему“
јер не трни женско ландарање!!

.....

Е, молим вас, господо од суда,
имате ли кој’ параграф красни,
да расправи овај процес чудни,
мало смешни, а мало ужасни?!

Др. Казбулбуц.

Допис „Стармалом“ из Београда.

(Закашњено.)

Јесте, била је бакљада. Кр. Милана сам могао видети, јер је био на балкону. Али у оном смрдљивом диму доле, народ нисам могао видети, — шта више, у овај мах учинило ми се, као да српског народа (у Србији) и нема.

Очигледац Жмуровић.

Пасош.

Ишао жандар у потеру за неким касиром који је нешто проневерио. У једном селу сврне у гостиници и ту опази једног господина, који је журно ручао (а још није било ручано доба). Жандар помисли, то ће бити тај. Приступи му и запита га ко је.

Госп. Мавите ме; немам ја каде да се сад с вама разговарам.

Жандар. Ви ми морате казати ко сте.

Госп. Питајте крчмара; он зна ко сам.

Жанд. Ал ја оћу и да видим ваш пасош.

Госп. (Зграби јеловник, који беше пред њим, па га пружи жандару).

Жандар. (Чита јеловник). „Јагњећа глава, Гушчије прси. Зечија леђа. Телеће ноге“. (Кад је прочитао а он рече): Све је у реду. Немојте ништа замесити. Збогом.

Б—а.

Н а т п и с

на гробу једног славног лечника.

Овде лежи славни доктор
Ливије Орести.
Умр’о је на пречац,
У сну, без болести.
Није умр’о као
Други људи слаби.
Смрт га се бојала,
Па га кришом зграби.

Био је у друштву разговор о политици и то баш о помаћаривању. Сви су говорили, само је брат Лука ћутао. Запитају и њега шта он мисли.

Лука. Та ја ко велим од двога биће једно: или ћеду нас помаћарати, или ћемо доћи до својих права. Али помаћарити нас не ће никако.

Чудан одговор.

Један младић напише писмо неком богаташу и замоли га да му узајми 100 фр. — Богаташ му одпише ово:

Млади госодине!

Ви желите имати сто форината. То потпуно разумем. Само ми је нејасна ваша јогунаста логика, по којој ту своту морате имати баш од мене, а не од кога другог. У прочем ја сам готов да жељу вашу испуним, чим ми докажете, да вам само моја стотинарка може помоћи и нишчија друга.

Вама на услузи

М. М.

Исповест.

Брбљавац један прича нашто;
(А многи ће му вероват’ већ)
„Лакше је држат’ говора сто,
Него задржат’ једну реч.

(Fl. Vl.)

У с л у ж н о с т.

Један адвокат дође да посети месног судца. Своју горећиву цигару остави у ходнику на прозору.

Није се дуго унутри позабавио; а кад изиде опази судчева синчића где његову цигару пуши.

Адвокат. А шта ти те радиш?

Синчић. Молим, господине, пазим да вам се цигара не угаси.

Фала Богу!...

Фала Богу, сад је добро,
доживесмо „мобне“ дане,
па се ето башкаримо,
посред собе угрејане.

„Стармали“ је одпочео,
да марама у редом даје,
да прекрати време свима,
да угуши уздисаје.

Али ено у сред сигре,
марам а је раздерана,
другу ваља да донесе,
што је јаче изаткана.

Јер кад буду „фоте“ пале,
по длану се онда „жеже“,
а од тога млоги играч,
радо пева: „наши беже“!

Де, „Стармали“, де, пожури,
па оплети 'нако „фино“,
да не прођу ти дужници,
Тек онако појефтино.

Него нека длан забучи,
кад ожежеш 'нако нашки,
па макар се тамо негде,
наједили 'нако врашки!

Јер срдње је доста било,
а са свију наших страна,
Сад је доба, да се позна,
ди је било више мана!

Др. Казбулбуц.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Узео отац свог синчића на крило па га од мидоште (и од дуга времена) глади по челу и запиткује га, тек онако, ма шта.

Отац. Је си ли ти татино магаре?

Синчић. Нисам.

Отац. А је си ли ти мамино магаре?

Синчић. Нисам. — А је си ли ти?

Дошао мали Воја у дућан. Ту је био и господар трговац и његов млади помоћник. Воја и не гледа трговца већ се обрати таки помоћнику и заиска за крајцару једну поморанчу.

Помоћник (оштро.) Нема за крајцару поморанче.

Воја (још оштрије.) Нема за крајцару, јел' те! А нашој куварици дали сте јуче за бадава.

Исти Воја гледа кроз прозор како пада први снег.

Ја њему: Гле, гле Војо, ено пада шећер.

А Воја мени: Па једи га ја нећу да покварим зубе.

Други дан опет ја и Воја гледамо кроз прозор. (Снег се преко ноћ отопио. Онда ће Воја да започне разговор, и то овако: „А камо сад твој шећер? Зар си га свог појео?“

На царев дан лани био је и Воја у цркви. Кад се вратио из цркве кући, запитаће га отац, како је било.

Воја. Попа је био здраво весео. Певао је многаја љета.

Запитах истога Воју да ми каже шта ће бити кад нарасте.

Воја. Бићу оцачар.

Ја. Е да!

Воја. А да!!

Ја. Па оћеш ли чистити и мој оцак.

Воја. Нећу, у твом оцаку нема сланине.

(Н. В. Воја је здраво волео јести сланину.)

Запитали малу Сојчицу девојчицу, да ли зна колико има у години дана.

— Знам.

— Па колико има?

— Пун календар. А кад је прецупна, онда има један дан кише.

— Сојчице девојчице, ти си канда јела мацуна.

— Нисам.

— Па што су ти усне тако умељане?

— Само сам костала.

Сојчица девојчица молила матер да јој купи рукавице.

Мати. А шта ће теби рукавице?

Сојчица. Не водем кад су ми босе руке.

Сојчица здраво воли пити млеко ал не може да трпи на њему скоруп. Једаред мати заборави, па стави пред њу шољу млека са скорупом. Сојчица је замоли, да јој ољушти млеко.

То се матери даде на смеј: бог с тобом дијете, како би се млеко могло љуштити!

Сојчици је било криво, што јој се мати смеје, досети се нечем да јој доскочи и рече: А како ти увек кажеш, да тата љушти вино, — па тако се може и млеко љуштити.“

И з ш к о л е.

Учитељ: Који од вас зна рећи од-а шта је срце?

Један малиш: Од кромпира.

Учитељ: Ко ти је то рекао?

Малиш: Мој отац увек говори мојој матери: во срце моје од кромпира!

Кеверишанин.

Гђица А. Но и ти официри немају душе.

Гђица Б. Како? За што?

Гђица А. Зар ниси видела лађмана Рудицког, што је мало час туда пројахао.

Гђица Б. Видела сам га. Пак?

Гђица А. Пре месец дана умр'о му је отац; а он, несретник јаха на белом коњу.

Бечки студент сукоби се на улици са својим кројачем. Кројач му се јави врло учтиво и љубазно. А кад је прошао студент застаде па у себи рече: Е гле молим те! ја сам овом мазгову још можда и платио дуг. А, виш', не могу да се сетим кал.

Умствованије Цинцар-Јанково.

То не могу да разумем. Људи обично траже пријатеља у невољи. А ја кад чујем да ми је који пријатељ у невољи, бежим од њега као ђаво од крста.

У ш к о л и.

Учитељ. Даклем, као што рекох, рептилије, то су мале животиње, које по земљи пузе. Ко ми зна именовати такву једну животињу?

Ђак. То је моја мала сестра.

Муж и жена разговарају се о будућности.

Муж. Знаш, жено, ми смо смртни људи. Па ако се сачувај боже, деси, да које од нас умре, — ја ћу продати кућу па ћу се одселити у Срем.

Муж. Даклем шта волеш, кажи: или да узмем фијакера па да те провозам, или да идеш довече у позориште.

Жена. Да узмеш фијакера, па да ме одвезеш у позориште.

Зликовац један дође к вешачу, па му рече: Мене савест тако гризе да више не могу издржати. Ево дођо к вама; обесите ме, п века буде свему крај.

Вешач. То не иде тако, — ако немате што написмено.

Зликовац. Шта?! Зар човек данас без протекције не може ни на вешала доћи!?

Лекар: Но, како је дејствовао онај лек, што сам вам јуче на повраћање прописао?

Волесник: Ни најмање, госп. докторе! Мораћу узети што драстичније.

Лекар: Но, но! Немојте само очајавати. Од сад ће те сваки дан, пре јела — ради штедње — морати прочитати по један б о ј „Вражјег Доба“, па ће све ићи својим током. Али ништо не заборавите: с а м о ј е д а н б р о ј. Иначе не јемчим ни за ваш драгоцен — живот.

Волесник: Ах, госп. докторе, ја то не ћу моћи издржати! Не били се та доза могла смањити бар на половину?...

Мајстор: Е, драги пријашко, шта волијеш: или ручак без вина. или вино без ручка?

Калфа (пијавач): Та оно, знате, господар мајсторе, како је ко навикао. Ја обично најволијем вино после ручка.

Питали неку уседелицу, колико има година.

„Ни једне“ — одговори она — „све су прошле“.

Домаћин: Та јеј, човече божји, што се дајеш толико молити?

Гост: Хвала, брате, баш не могу више. Нај'о сам се, што не кажу, к'о прасе.

Домаћин: Та де олижи и то мало — и тако ће га пцето појести.

Судија: (који је случајно страсно волео пекмез): Но, дакле да чујемо, шта су вам то још украли ти обешечади?

Тужилац, (пошто је и бројао сила ствари): Одведоше ми хуље још два коња и однеше једно ново новцато ћебе. Ниткови једни! Требало би их обесити!

Судија: Хм, хм! . . Даје. . . Зар вам нису ништа више украли?

Тужилац: Ништа, хвала Богу!

Судија: Но, па то није ништа страшно, да би сте морали дизати толику хуку-буку.

Тужилац: Да! Мал' да нисам заборавио! Однели су ми и један велики ћуп, пун пунцат пекмеза.

Судија (скочи): Гле, враг им матери! Та то су баш праве харамје! Господо колеге! Према величини злочина, ја држим, да би ове опасне лопове сместа ваљало — обесити!

Одговори администрације.

Г. Ј. М. у Вања-Луку. — Врло нам је жао што Вам не можемо нарудбину извршити, осим ако у напред новац пошљете. Вама част и поштење, али нас је томе научила нека хуља: *Димитрије Митровић сигничар из Д. Тузле*, коме смо по његовом наручбеном писму послали рег Nachnahme календаре и др. књиге, па није хтео да подигне са поште, те нам је наручбина натраг враћена за коју смо морали платити 3 ф. 20 н. поштарине. Па тај исти *Никоговић Димитрије Митровић сигничар из Д. Тузле* обмахнуо је на исти начин и оvd. књижару *Браће М. Поповића* која је такођер морала 4 ф. 50 н. поштарине да плати ради тога *Никоговића*. Ето ко убија кредит и поверење босанским трговцима. Таког треба жигосати као сваку другу стоку, да га се људи клоне.

Све дужнике наше, којима смо нарочите карте разаслали, учтиво молимо да свако свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, јер ћемо при крају године штампати имена свију оних, који нам што дугују за ову и за прошле године. Вересија је утукла многе листове, па нећемо ни ми моћи још дуго овако да нам листу дужници корен подгризају. Зато нека сваки свој дуг одужи, кад ми своју дужност савесно чинимо издавајући овај лист без икакве користи своје.

ИЗДАВАТЕЉСТВО „СТАРМАЛОГ.“

Књижарско-издавачка филоксера

зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да плате или узму да растурају књиге, па никад ни књига, ни новаца. Много пута смо их писмено позивали да плате што су дужни. Сад их ево јавно поименце износимо, па нека српски свет види који су то што филоксерски исисавају књижарско-издавачко чокоће, те у корењу затиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	ф. н.
1. Љуб. Николајевић трг. из Руме, сада у Војки. дугује	19.83
2. Лука Пришки, бележник у Крчедину	14.65
3. Љубомир Т. Ђурин, учитељ у Црепаји	6.25
4. Н. Ј. ПОКОВИЋ, ТРГОВАЦ У АДЛ.	12.12
5. Милан Теодоровић, парох, Кобаи	4.50
6. Вујо Вирјевић, трговац, Бихач у Босни	12.45
7. Исидор Николић, свештеник Арад-Гај	11.25
8. Атанасије А. Николић парох у Шашинци	16.—
9. Тодор Коњовић трговац у Мохолу	18.70
10. Коста Михајловић, трговац у Жабљу	6.70
11. Дане Бањанин, Шкаре код Оточца	7.50
12. Ђорђе Јовановић, Вингула	4.70
13. Илија Марковић учитељ у Мошорину	8.70
14. Стеван Ристин у Срп. Црњи	8.70
15. <i>Buchhandlung J. Reich Karlstadt</i>	17.47
16. Ј. Е. Тијерану, у Оравици	2.25
17. Ристо Ј. Перотић, Мостар	79.65
18. Младен Ђорђевић, књижар у Београду	50.—
19. Ј. Трифуновић, негде у Босни	21.30
20. Леон Бирра, трг. у Бошњаци	4.66
21. Аксентије Ј. Аксентијевић, сада у Рушчуку	16.17
22. С. Д. Циковић, сада у Срему	13.88
23. Платон Соларић, парох у Катинци	10.80
24. Књижар В. Шмита на Риједи	34.31
25. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи	6.—
26. Св. Савковић, учитељ у Црв. Цркви	6.40
27. Нико Радетић, трговац у Приједору	20.50
28. Љуб. Дмитрић, учитељ негде у Босни	17.16
29. Љубомир Милин, трговац, Јасеново	11.33
30. Љубомир Тодосић, трговац, Маргитица	14.59
31. Спирос Будисављевић, Кореница	20.14
32. Милош Белеслијин, учитељ у В. Кикинди	19.20
33. Душан Петровић, учитељ у Врањеви	8.70
34. Н. К. Пуљевић, Ст. Бановци	8.70
35. Јово Поповић, учитељ, Војнић	8.90
36. Паја Митровић, Ораховица	7.30
37. Стеван Урошевић, Шид	8.70
38. Петар Милошевић, На Риједи	12.65
39. Гавра Гринхут у Загребу	39.74
40. И. Хамершмид у Вршцу	14.48
41. Д. Кнежевић, Медина	6.12
42. Св. В. Милић, Ст. Градиште	6.—
42. Јанићије Поповић, проф. у Србији	37.63
43. К. Николић парох у Калаву	35.—
44. К. Поповић трг. у Слатини	71.70
45. Васа Јовановић, официјал, Сењ	8.—
46. М. Марјановић у Голубинци	10.37

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не пожуре те сваки свој дуг изравна.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

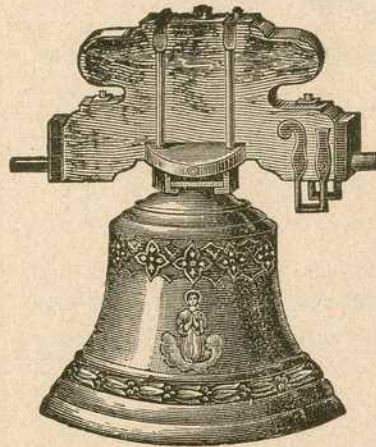
КЊИЖАРНИЦУ Л. БРАШОВАНА У ВРШЦУ позивамо да свој трогодишњи рачун изравна јер ћемо бити принуђени да је суду тужимо, ако у најкраћем времену не одговори својој дужности.

Уједно забрањујемо истој књижари да сме скупљати предплату на листове наше, јер смо због њене неуредности имали многе неприлике са г. г. предплатницима, који су њој платили а она нам за то ни јавила није, а камо ли да нам је примљени новац послала.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

О Г Л А С И.

ЗВОНА

по новој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама, од најфинијег метала са гаранцијом на више година израђује звоноливница Ђорђа пл. Боте синова у Вршцу брзо и тачно. Стара звона примамо у промену за нова,

са доплатом малом. Оне општине које нису у стању одма платити, примамо се изградити на исплату у ратама. На захтевање шаљемо мустре ливених звона бесплатно.

ЂОРЂА ПЛ. БОТЕ СИНОВИ

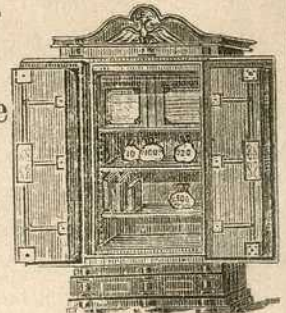
звоноливци у Вршцу.

7—10

КАСЕ

по најновијој американској системи сигурне од ватре и харе из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

19—36